



## Každý začátek je těžký



„**N**ohy volně spustit, paty prošlápnout!“ udílela jsem opakovaně pokyny a můj lonžovací bič svištěl vzduchem, aby Sportymu zabránil zpomalit a přejít do chůze. „Nevysunovat kolena! Hlavu vzhůru, srovnat ramena! A pobízet! Dál! Pobízet holeněmi!“

Ten starý valach plemene Appaloosa patřil k nejhodnějším školním koním ve stáji, ale podobně jako všichni zkušenější školní koně byl dost chytrý na to, aby věděl, kdy musí zabrat a kdy ne. Štíhlá tmavovlasá dívka na jeho hřbetě, jejíž nohy sahaly sotva pod velkou bočnici, si u něj nevydobyла žádný respekt, a kdybych za nimi neběhala po celé jízdárně a u toho na koně nemlaskala a nešvihala bičem, nejspíš by už dávno zastavil a nehnul se z místa. Byla jsem zpocená jako myš a měla pocit, že jsem naběhala snad třikrát tolik co kůň.

„Píchá mě v boku!“ pípla ta dívka, jejíž jméno jsem už mezitím zapomněla. „Mohla bych teď jet krokem?“

„Proboha,“ zamumlala jsem si pro sebe. „Hou, Sporty!“  
Dívka si rukou tiskla bok a tvář měla zkřivenou bolestí.  
Její matka, která do té doby seděla na lavičce za mantinelem, okamžitě vyskočila.

„Chceš raději skončit?“ ptala se ustaraně.

„Ale ne, musím jezdit ještě deset minut,“ odpověděla jí dcera poté, co krátkým pohledem zkontrolovala zaprášené hodiny nad okny kasina. Přeslechla jsem se snad?

„Chceš se napít, kočička?“ zavolala matka a mávala na ni plastovou lahví.

„Smím?“ zeptala se mě dívka nejistě.

„No jestli umíráš žízni, tak prosím,“ pokrčila jsem rameny.

„Ale né, nemám žízeň,“ řekla ta holka svojí matce, které zrovna zazvonil telefon. Začala do něj cosi hulákat i přesto, že po celé jízdárně visely cedule se zákazem telefonování.

„Poslyš, jak jsi to před chvílí myslela, že *musíš* jezdit ještě deset minut?“ zeptala jsem se té malé trochu nevěřičně.  
„Tebe ježdění nebaví?“

„Ale jo,“ pokrčila rameny. Znovu se zkroutila v sedle a vysunula holeně dopředu. „Jen jsem si to představovala trochu jinak. Že to bude míň náročné.“

„Aha, dobře.“ Na to jsem už neměla co říct. Nechácala jsem, že někdo může při jezdecké hodině neustále pošilhávat po hodinách a kontrolovat, kdy už to bude mít konečně za sebou! Já jsem to měla vždycky jinak, dřív, když jsem ještě jezdila na školních koních. Taková hodina jezdeckví pro mě představovala absolutní vrchol celého týdne. Dokonce i když mi přidělili některého z koní,

s nímž jsem to moc neuměla, nebo jsem z něj měla dokonce strach, což byl například Flocki, Hanko, Douglas, nebo Farina, nikdy se mi nestalo, že bych toužebně očekávala konec hodiny.

„Myslela jsem si, že si budu moct jen tak jezdit,“ přiznala dívka. „Ale tohle je už moje třetí lonžovací hodina a pořád ještě jsem se nedostala k ničemu jinému. Ve filmech je to jiné, tam vypadá ježdění na koni docela jednoduše.“

Ajéje! Další oběť *Vichru*! Pokaždé, když v kině dávají nějaký film o koních, začnou k nám do stáje proudit nové zájemkyně o jezdeckví, které se chtějí vyloženě ze dne na den naučit jezdit na koni a přitom hned zažívají první zklamání – místo na černém hřebci trénují jen na starém dobrém Sportym v hale a na lonži. Většina z těchto jezdců své snažení po prvních pokusech vzdá a ve stáji se už nikdy neukáže.

„Víš,“ začala jsem. „Jezdit na koni se nenaučíš za dva týdny. Je za tím velký kus práce, než člověk dokáže jezdit tak dobře jako tahle herečka Mika, a ta ...“

„Jé, tys taky viděla *Vichr*!“ skočila mi dívka do řeči a oči se jí rozzářily. „To bylo tak úžasné, jak cválala po louce bez sedla!“

„Nech mě domluvit,“ odpověděla jsem. „Je opravdu hloupost myslet si, že se můžeš naučit jezdit na koni tak rychle, jak to vídáš ve filmech. Já jsem začala trénovat před čtyřmi lety a... narovnej se v tom sedle!... netroufám si o sobě tvrdit, že umím jezdit opravdu bezvadně.“

„Cože?“ z té malé holky se teď stala úplná hromádka neštěstí. „Ty neumíš jezdit na koni ani po čtyřech letech?“

„Ale jo.“ Sakra, jak jí to mám vysvětlit? Stojí to vůbec za tu námahu? Jestliže člověk není do ježdění úplně blázen, pak se nikdy nevyrovná se všemi těmi neúspěchy a porážkami, které jezdeckví přináší. Je to víc než jen nějaký koníček – v tom jsme byly s mými kamarády zajedno. Když se naši spolužáci v létě poflakovali po koupalištích, chodili si na zmrzliny a užívali prázdnin, my jsme dřeli ve stáji. Potili jsme se v hale, dýchali prach v jízdárně, tahali ve třicetistupňových vedrech balíky sena a slámy na seník, kde bylo ještě o dobrých dvacet stupňů víc, žraly nás mouchy a muchničky, nehty jsme měli už stabilně černé a oblečení téměř neustále špinavé. V zimě jsme ve stáji mrzli jako drozdi. Když přšelo, stálo kolbiště pod vodou, a koně i sedlové příslušenství se po každé jízdě muselo důkladně vysušit a vyčistit, ale i přesto by na tom všem nikdo z nás nic neměnil. Koně byli náš život a všechno, co k nim patřilo, jsme přijímali se vším všudy.

Nezdálo se mi, že ta znechucená holčina, která mi ve Sportyho sedle připomínala spíš pytel brambor, by dobrovolně ometala koštětem mantinely, lopatou upravovala povrch jízdárny, nebo sbírala kobylince, a ještě z toho měla radost. A to už vůbec nemluvím o tom, co by na to řekla její nafintěná matinka s umělými nehty a chytřím telefonem zasunutým v pouzdře zdobeném lesklými kamínky!

„Tak co teda?“ zeptala se ta holka podrážděně. „Umíš jezdit, nebo ne?“

„Ano, umím,“ odpověděla jsem. „Mám vlastního koně, kterého není úplně snadné zvládnout, a taky jsem už

vyhrála jeden turnaj. Ale i přesto – každý kůň je jiný, a že to umím s mým koněm, neznamená automaticky, že se mi stejně tak daří i s jinými. Abych mohla být tak dobrá jako například pan Weyer, náš instruktor jezdeckví, je potřeba hrozně moc trénovat a taky mít talent. Jezdit se člověk naučí jen ježděním.“

„Aha,“ povzdychlo si děvče. „Tak já toho raději hned nechám. Tohle stejně nikdy nezvládnou.“

Málem bych jí to už odsouhlasila, když v tom mi blesklo hlavou, že by mi pan Weyer asi těžko svěřil další začátečnickou hodinu, kdybych nové jezdce hned během první lonžovací hodiny odradila. Horečně jsem přemýšlela, jak bych tu dívku mohla povzbudit, aby přišla i příště. A pak mě něco napadlo.

„Poslouchej, ehm... řekni mi, prosím, ještě jednou tvoje jméno.“

„Táňa.“

„Díky. Takže, Táňo. Máš nějaké koníčky?“

„Balet, volejbal, housle, plavání,“ jmenovalo děvče bez většího nadšení, zatímco její matka nadále hulákala do telefonu na celé kolo.

„A co z toho děláš nejraději?“ vyptávala jsem se dál.

„No... ani nevím.“ Táňa po očku mrkla na matku. „Všechno mě celkem baví.“

„Slyšela jsi už někdy o voltiži?“ zeptala jsem se.

„To je nějaké cvičení na koni, ne?“ odpověděla Táňa.

„Jo. Vivien, naše instruktorka voltiže, se stala mistryní Německa i světa a vyhrála mnoho pohárů.“

„Fakt?“ Táňa obdivně vykulila oči.

„Opravdu. Možná, že by ses mohla věnovat nejprve voltiži, než se začneš učit jezdit. Není tam potřeba sedlo, takže bys byla skoro jako Mika ve *Vichru*.“

„Páni, super!“

„A protože se už věnuješ baletu, možná to pro tebe bude jednodušší než samotné ježdění,“ pokračovala jsem. „Když člověk chvíli dělá voltiž, jde všechno mnohem snadněji. Dá se tím získat lepší rovnováha a poznáš taky rytmus jednotlivých chodů.“

„Ty jsi taky dělala voltiž, než jsi začala jezdit?“ chtěla vědět Táňa.

„Ano.“ Neměla jsem potřebu toto téma dál rozvíjet. Na voltiž jsem totiž měla nulový talent, nedokázala jsem se ani dostat na koně. Už to byl dost velký trapas. „Takže, jestli chceš, můžeme zajít za Vivien hned a přeptat se jí. Ale než dnes slezeš z koně, musíš bezpodmínečně alespoň jednou cválat.“

„Ó, to raději ne.“ Poznala jsem, že má strach. Znovu po očku mrkla na svou matku, ale ta byla tak zabraná do svého hovoru, že ani nepostřehla, o čem se bavíme.

„Už jsi někdy cválala?“ zeptala jsem se. „Cval je totiž nejhezčí ze všech chodů!“

„A co když spadnu?“

„Ze Sportyho ještě nikdo nikdy nespádl,“ ujistila jsem ji. „Cválá jako houpací kůň. Drž se prostě vpředu za kožený řemen na sedle, dobře?“

„Ddddobře...“

„Jsi připravená?“

„Já nevím...“

„Tak pojď! Jdeme na to, ano? Nohy volně spustit, pořádně proslápnout patu, měj ji níž než prsty, aby ti třmen neposkakoval a nakonec nevypádl.“ Bičem jsem dala Sporty mu pokyn a zamlaskala. „Cval v pracovním tempu, vpřed!“

Starý valach se dal poslušně do pohybu a začal kolem mě pomalu cválat. Můj kluk Šimon se vždycky trochu škodolibě posmíval, že Sporty má v repertoáru kromě běžných třech chodů – kroku, klusu a cvalu – ještě *krus*, jakýsi druh upachtěného klusu a *klusocval*, zvláštní mix klusu a cvalu. No a musela jsem mu dát za pravdu. Skutečnou aktivitu žádě už tento starý Apaloosa valach nevyvinul a mnozí lidé, kteří ho viděli klusocválat, si mysleli, že je chromý. Avšak pro začátečníka na jeho zádech byl jeho klusocval nesmírně pohodlný.

„Tak co?“ zvolala jsem. „Jak se ti to líbí?“

„Jupí! Moc!“ volala Thea nadšeně „Je to mnohem lepší než klus!“

„Tak teď pusť levou ruku a polož si ji na stehno!“

Poslechla a najednou se celá rozzářila.

„Hou, aaaaaa krok!“ zavelela jsem a Sporty ihned přešel do kroku. Byl takové zlatíčko: trpělivý, poslušný a klidný.

„To bylo úžasné!“ Táňa poplácala koně po krku a smála se od ucha k uchu. „S panem Weyerem jsem si cválat netroufla!“

„Začíná se vždycky s krokem a klusem. Ale teď už znáš i cval.“ Těšilo mě, že ji to konečně začalo bavit. A v tu chvíli jsem si vzpomněla, co mi řekl pan Weyer, když jsem s Won Da Piem trénovala letmou změnu: výuka by měla končit úspěšným pokusem.

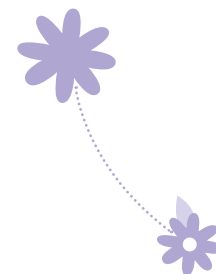
„Mohla bych si ještě zacválat?“

Zkontrolovala jsem čas.

„Tvoje hodina už skončila,“ řekla jsem s lítostí v hlase.

„Cooo? Fakt?“ Táňa nevěřicně sraštila čelo. „Ach jo, prosím, ještě jednou si zacválám! Prosím, prosím, prosím!“

„No, dobrá,“ svolila jsem a potají se musela smát. Jak rychle se z MUSÍM stalo CHCI. „Pojď, Sporty! Cval!“



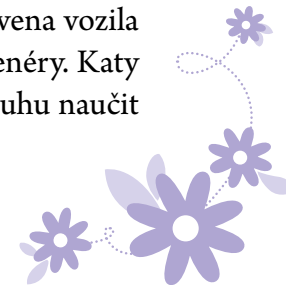
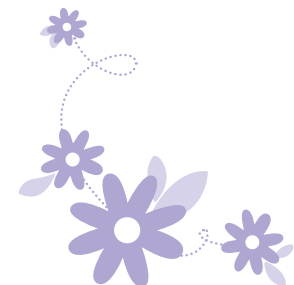
## Jak ten čas letí

**N**o, paní instruktorko jezdeckví, ještě vás baví vysvětlovat netalentovaným dětem, jak se cválá?“

moje kamarádka Kateřina Richterová, které jsme říkali Katy, právě čistila udidlo, když jsem vešla se Sportyho sedlovými pomůckami do sedlárně. Posměšku v jejím hlase jsem si nevšímala.

„Jo, baví mě to.“ Zavěsila jsem Sportyho sedlo na držák a sundala mu udidlo. „A kromě toho – všichni jsme jednou začínali.“

Katy se v minulých měsících hodně změnila k lepšímu a měla jsem ji ráda, přesto jsem z ní občas cítila povýšenost. Její rodiče rozhodně netrpěli nouzí, Katy nemusela nikdy v životě jezdit na školních koních. Už ve svých pěti letech dostala malého poníka, o něco později většího a nakonec i prvního opravdového koně. Od samého začátku dostávala soukromé hodiny a matka ji a jejího bratra Svena vozila i s koňmi na kurzy a za slavnými jezdeckými trenéry. Katy neměla tušení, jak těžké to je mít obrovskou touhu naučit



se jezdit a přitom moci trénovat jen hodinu týdně na školním koni.

„To je pravda,“ usmála se. „Ale některým lidem by se mělo říct fakt rovnou, že se to nikdy nenaučí, ještě než vyhodí spoustu peněz za výcvik. Pak jsou z toho akorát tak frustrovaní.“

Její drsně upřímná slova mě hluboce zasáhla. Něco podobného jsem dřív slyšela z úst Alexe, syna našeho prvního předsedy, který příležitostně dával hodiny jezdeckví. „*Steinbergová, ty radši hned přestaň jezdit, stejně se to nikdy nenaučíš!*“ řekl mi několikrát. „*Ušetři tyhle koně a taky peníze tvých rodičů.*“

Alex měl nesporný talent odhalit na první pohled slabiny druhého člověka a se škodolibou radostí se vozil po ostatních. Jen proto mi pokaždé přidělil přesně ty koně, z nichž jsem měla panickou hrůzu, a pak se mi ještě přede všemi posmíval. Takto cynicky se choval ke všem, nejen ke mně, ale to byla jen slabá útěcha pro někoho, koho měl zrovna Alex na mušce. V době, kdy vedl hodiny jezdeckví za pana Kesslera, který měl zlomenou nohu, docházelo čím dál méně školních jezdců – nikdo z nich neměl chuť nechat se Alexem neustále ponižovat. Jeho hodiny jezdeckví byly zábavné jen tehdy, seděl-li člověk v klidu na tribuně a nebyl zrovna on tím obětním beránkem. Já sama jsem chtěla s jezdeckvím několikrát skončit. Před skokovou hodinou mě pokaždé rozbolelo břicho, nemohla jsem nic sníst a nebyť Dorky, mé tehdy nejlepší kamarádka, asi bych to s koňmi opravdu vzdala. Ale protože jsem před ní nechtěla vypadat jako nějaký zbabělec, zatnula jsem zas a znovu

zuby a vytrvala. Od samého začátku jsem stála v Dorčině stínu: ona byla sebevědomá, nebála se otevřeně říkat, co si myslí, v ježdění byla z nás dvou vřdycky ta odvážnější a lepší, což jsem bez závidy uznávala.

Minulé léto však do mého života vstoupil Won Da Pie a s ním se všechno kompletně změnilo.

„Pan Weyer a předsedové by mě zabili, kdybych té malé něco takového řekla,“ namítla jsem. „Kromě toho se to většinou postupně naučí všichni. Nebo to sami vzdají.“

Před několika týdny mě pan Weyer požádal, jestli bych mohla vést jednu lonžovací hodinu, protože jeho přítelkyně Vivien, která hodinu obvykle vedla, musela s koněm na zvířecí kliniku. Školní jezdkyně i pan Weyer byli tehdy se mnou očividně spokojeni, neboť jsem od té doby mohla vést hodiny pro začátečníky pravidelně, z čehož jsem měla opravdovou radost. Nezapomněla jsem, jak se mně jako školní jezdkyni tenkrát třásla kolena, když jsem se jen blížila ke stáji. Bála jsem se už dopředu, že budu muset jezdit na Hankovi, Farině nebo Flockim. Ano, moc dobře jsem věděla, jaké to je mít na jedné straně příšerný strach, který v sobě musíte pokaždé pracně překonávat, a na druhé straně milovat jezdeckví jako máloco na světě. Možná proto jsem se uměla tak dobře vcítit do těch, kteří s jezdeckvím teprve začínali. Nikdy bych se ke školním jezdcům nemohla chovat tak bezohledně jako Alex, nebo tak lhostejně, jako ke konci pan Kessler.

„Vzdají to nakonec všichni.“ Katy znovu obratně připnula udidlo. „Já bych takovou trpělivost jako ty neměla. Asi by mě děsně rozčilovalo, kdyby mi ty děcka neustále



fňukaly, že je píchá v boku, že ztratili třmeny nebo že jim kůň vyhazuje.“

Moje kamarádka protočila panenky a já jsem se musela v duchu smát. To byla typická Katy! S koňmi měla nekončnou trpělivost, zato s lidmi pražádnou. Ten, kdo nejezdil na koni alespoň tak dobře jako ona nebo lépe, byl v jejích očích totální lůzr.

„Ty děti nejsou tak špatné,“ hájila jsem svoje malé svěřence. „Jediné, co mně vadí, jsou jejich matky, které během hodiny neustále hulákají do mobilu.“

Vtom Katy zazvonil telefon.

„Jo, jasně. Jsme už s Lotkou hotové,“ hovořila s kýmsi. „Vyzvedneš nás tady? Jo, tak zatím pa.“

„Kdo to byl?“ zeptala jsem se.

„Moje máma,“ odpověděla Katy. „Dohodla se s Jensem a panem Schäferem, že se sejdou na stavbě, aby probrali pár věcí ohledně klubovny v nové stáji, a ptala se mě, jestli chceme jet s ní.“

„Super!“ zvolala jsem nadšeně. „Jasně, že chceme! Jen se ještě rychle rozloučím s Wondym a hned jdu.“

„Bezva!“ přikývla Katy. „Sejdeme se před kasinem?“

„Jo!“ Opustila jsem sedlárnou a vyšla ze stáje. Minula jsem hromadu hnoje a zamířila ke třem venkovním boxům. Ten nejpřednější patřil dřív Gentovi, koni, kterého jsem ošetřovala. Od minulého léta tam stál můj vlastní kůň Won Da Pie. Vykoukl zpoza půlených dveří, napřímil uši a hlasitě zaržal hned, jak mě uviděl přicházet.

Pokaždé, když jsem se k němu takto blížila, se mě zmocnil svíravý pocit. Po bouřlivém zasedání městské rady

na začátku března se najednou všechno dalo rychle do pohybu – na druhém konci města se začala stavět nová moderní jezdecká hala, která měla být dokončena na podzim. Nejpozději o vánocích se měli všichni naši koně přestěhovat a naše stará stáj, kterou jsme tolik milovali i přesto, že byla naprosto nmoderní a prostory v ní stísněné, se měla stát už jen minulostí.

„No copak, ty můj koníčku,“ promluvila jsem k Wondymu a vstoupila do jeho boxu. „Už brzo ti začnou prázdniny a budeš si moct pěkně zalenošit. To se ti bude líbit, uvidíš.“

Můj hnědák se na mě pozorně zadíval svýma velkýma tmavýma očima, pak se měkkým nosem otřel o můj obličej a já jsem na své šiji ucítila jeho teplý dech. Pohladila jsem ho po čele a snažila se mu narovnat jeho nepoddajnou čupřinu. Představa, že ho teď dlouhé čtyři týdny nevidím, byla pro mě dost frustrující. Dnes začaly letní prázdniny a já jsem chtě nechtě musela se svojí rodinou do Francie na ostrov Noirmoutier v Atlantském oceánu, kam jsme jezdili odjakživa. Žádného koně jsme s sebou samozřejmě vzít nemohli. Proto jsme na tyto čtyři týdny naplánovali převést Wondyho do Heftrichu, kde se mohl společně s Gentem celé dlouhé dny prohánět ve výběhu a dosytosti se napást šťavnaté travičky. Mohla za to šťastná náhoda, že jsem se znovu shledala i s mým milovaným Gentem. Jeho bývalý majitel, pan Lauterbach, ho prodal Jensi Wagnerovi, architektovi, který shodou okolností dělal plány pro naši novou stáj. A nejlepší na tom bylo, že pan Wagner chtěl Genta od podzimu ustájit právě v nové stáji a mně se tak naskytla možnost na tomto hnědákovi pravidelně jezdit.

„Víš co? Já se na Noirmoutier vlastně docela těším,“ prozradila jsem svému koni. „Uvidím zas Thierryho, Sofii, Nicolase, Veroniku a Rémyho. A samozřejmě koně! Ale ty mi budeš chybět, ty moje zlatíčko.“

Won Da Pie odfrkl a otočil se ke kupce sena, která ležela pod jeho korytem. Koně naštěstí nebyli sentimentální, ke spokojenosti jim stačil plný žlab. Neměla jsem strach, že by Wondy čtyři týdny postával u ohrady pastviny, toužebně mě vyhlížel a steskem hladověl. Určitě se mu tam bude líbit a čtyři týdny uběhnou jako voda. Na konci léta a na podzim se měly konat turnaje, jichž jsem se chtěla zúčastnit, a taky jsem měla šanci být hessenským mládežnickým trenérem povoláná do kádru E. Pak nás čekal přesun do nové stáje, zkoušky základního výcviku jezdce a ...

„Lotko?“ tenký hlásek přerušil proud mých myšlenek. Ohlédla jsem se přes půlené dveře boxu a poznala svou malou tmavovlasou školní jezdkyňi.

„Ahoj, Táňo,“ řekla jsem překvapeně. „Copak je?“

„Chtěla jsem se s tebou jen rozloučit,“ odpověděla nasměle. „A díky za skvělou jezdeckou hodinu. Cválání mě hrozně moc bavilo.“ Její oči se leskly. „Chci s ježděním určitě pokračovat. Ale voltíž zkusím taky, hned příští týden.“

„Super!“ Vyšla jsem z Wondyho boxu. „To mě moc těší!“

„Tohle je tvůj kůň?“

„Ano, Won Da Pie.“ Nechala jsem dveře boxu otevřené. „Můžeš jít klidně za ním, jestli chceš.“

Táňa váhavě vstoupila dovnitř a rozhlížela se po boxu.

„Páni, ten je krásný!“ rozplývala se. „Slyšela jsem o tvém koni, že je děsně divoký.“

„To snad ani ne,“ odpověděla jsem. „Jen je ještě dost mladý a docela temperamentní.“

„Ostatní říkali, že na koni umíš jezdit výborně,“ řekla skoro šeptem. „Nedávno jsi na skokové hodině přeskočila všechny ty vysoké překážky.“

Ta malá ke mně vzhlížela očima plnými obdivu, snad dokonce i úcty! Až mi z toho naskočila husí kůže. Přesně tak jsem se dříve jako malá školní jezdkyň dívala na Isu, Nikolu nebo Merle! *Ostatní!* Koho tím myslela? Ovšem než jsem se jí na to stačila zeptat, vykřikla: „Já už musím běžet! Díky za hodinu, Lotko!“

Vyběhla z boxu. Dívala jsem se za ní. Vpředu u jízdárny na ni čekaly dvě kamarádky. Všechny tři teď daly hlavy těsně k sobě, vzrušeně si cosi špitaly a hned nato se začaly chichotat. Pak se za mnou ohlédly. Táňa mi na rozloučenou zamávala a zmizela ve stáji.

V tu chvíli se mě zmocnil zvláštní pocit. Byl to smutek? Nějak mi uniklo, že se v naší stáji začala tvořit nová partička mladých: dívky podobné Dorce, Ince, Beátě, Bille a mně před třemi lety. Uvědomila jsem si, jak ten čas letí! V květnu jsem oslavila patnácté narozeniny, byl to už rok od té doby, co jsem přišla o Genta, a nešťastná jak šafářův dvoreček odjela s rodiči na Noirmoutier. Zařekla jsem se, že už v životě nesednu na koně, ale pak jsem tahle zvířata zahlédla na pláži a v tu chvíli jsem znovu propadla touze sednout jim na hřbet a jezdit.

„Už musím. Ahoj zítra, koníčku!“ rozloučila jsem se s Wondym, vlepila mu pusku na růžovou skvrnu na jeho nose, zavřela za sebou dveře a běžela do stáje.